

де отвѣтъ на челоуѣка за каквото го попыта, а за само друго нищо. Не причиташе за нищо неговото богатство, неговата слава, неговото благородіе, и живѣаше въ единъ ниръ, и го чаркалаше отъ мѣсто на мѣсто то дѣто му арсаше. Ненаше друго нищо, токмо единъ днагъ, единъ иридъкъ, и едно кѣтѣ дървено, съ което пиаше вода: но и него съзи та го зафърли, като видѣ одного селачина чи ии содани рѣцѣтъ, и пи вода съх шепъ. Бѣше най чѣденъ отъ всички Внически филозофи. Поживѣ 90. години, 450. предъ Христовото рождество.

Тойди филозофъ запаши фенеръ погредъ палане, и ходѣше по торжирето нѣх панагиратъ, и дѣлаше челоуѣкъ трѣла. Дѣлаше, защо боларецъ неучинъ маза на една сица съх златна вѣла. Попытаха го: кой звѣрь най зѣлъ хаши; а той отвѣща: отъ дивытъ, клеветника: (мизиверина): а отъ питомытъ, ласкатѣла (далаваѣчѣла). Дѣматъ Исторіцѣтъ, защо великій Александръ Македонскій като видѣлъ Диогена и се разговорна съ него, река: ако не бѣхъ бѣлъ Александръ, никакъ да ехъ Диогенъ. Дѣлаше пакъ Диогенъ, защо учѣето на младытъ е цѣломѣдріе, а на старытъ утѣшеніе, а на инроммытъ болѣрство, а на колѣрытъ украсеніе. Нѣкойси му рече чи е оудъ, а той отвѣща: не ехъ